

paa denne Maade. Derfor vil jeg saa indtrængende som muligt henstille til den nuværende Landbrugsminister, at han ikke glemmer sin stærke Anmodning til den forrige Landbrugsminister om at skynde sig, fordi jeg tror, at Kommissionen maa kunne tage denne Sag op sammen med de andre Opgaver, den skal drøfte.

Hvad selve dette lille Lovforslag her angaar, da skal jeg sige, at jeg er nærmest enig med det ærede Medlem fra Grenaa (Pedersen-Nyskov) om, at det synes at kunne have været afgjort paa Finansloven og i Finansudvalget; Ministeren har ønsket det paa en anden Maade, men jeg kan ikke se andet, end at saaledes som denne Sag har vundet Tilslutning fra alle Sider — og det var at vente, at den vilde det, fordi alle maa erkende, at der er en Nøds-tilstand til Stede —, saa er det i og for sig kun et finansielt Spørgsmaal, som jeg antager, Ministeren maa komme til at drøfte med Finansudvalget. Jeg ved det ikke, men jeg kan ikke tænke mig andet, end at dette Lovforslag nærmest maa blive henvist til Finansudvalget og der faa en kort Behandling og en kort Drøftelse med Finansministeren. Spørgsmaalet er jo vel, om vor finansielle Stilling er en saadan, at man i Øjeblikket kan magte det. Jeg haaber, man kan gøre det, og jeg haaber, det kan lykkes at faa det gennemført; men det, synes jeg, er det væsentligste Spørgsmaal, man har at stille med Hensyn til dette Lovforslags Gennemførelse i Aar.

Jeg kan ikke sige andet, end at jeg paaskønner dette Lovforslags midlertidige Karakter, fordi jeg tror, at denne Sag maa bringes til en nærmere Drøftelse i den Tid, der kommer, baade i den ene og den anden Retning, og jeg skal kun sige, at jeg beklager, at den Situation, vi ere bragte i ved kun at kunne imødekomme et lille Antal af Andragere, vil afstedkomme det beklagelige, at man i de 5 Aar, der gaa, ikke vil faa en ædruelig, normal Oversigt over, om den Betragtning er rigtig, som er gjort gældende særlig fra det ærede Medlem fra Randers, at den stærke Tilgang af Andragere i Aar ligger i, at man har holdt sig tilbage i nogle Aar for at vente paa bedre Tider, eller om det holder Stik, hvad jeg og flere mene er rigtigt, at Andragernes Antal ikke er større i Aar, end man kan vente det i kommende Aar. Ja, man kan snarere vente Andragender i forøget Antal, fordi der nu er lukket af. Kommissionens Formænd og den højtærede Minister maa, synes jeg, paa en eller anden Maade give til Kende, at det nytter ikke

at komme med nye Andragender under den Forudsætning, at alle skulle blive bevilgede, thi det er der ikke Udsigt til; for 2 Aar i alt Fald maa der være lukket af. Det vil føre med sig, at man ikke kan faa en ædruelig, sund og naturlig Bedømmelse af, hvor stort Andragernes Antal vilde være blevet i de 5 Aar, for saa vidt man virkelig havde haft Midler til at imødekomme dem.

Jeg haaber, det skal lykkes Lovgivningsmagten ved forenede Anstrengelser at finde en Form, hvorunder man kan imødekomme alle Andragere, der ere kvalificerede til at faa Støtte af Staten til at komme i Besiddelse af dansk Jord og saaledes skabe sig en selvstændig Stilling. Jeg tror ikke, det er muligt under den her foreliggende Form, men jeg hilser dette lille Lovforslag med Glæde, fordi jeg tror, det er nødvendigt, og jeg vil haabe, at Finansudvalget og den højtærede Minister maa kunne faa denne Million Kroner bevilget for det kommende Finansaar, for at de tilstedeværende Mangler, som ellers vilde afstedkomme megen Fortræd, kunne afhjælpes.

Jørgen Jensen: Jeg vil anbefale det foreliggende Lovforslag til Tingets velvil- lige og hurtige Fremme. Det har interesseret mig at se, at netop den nuværende Landbrugsminister har ment, at vor finansielle Situation er saadan, at der kan anvendes 1 Mill. Kr. mere til det paagældende Øjemed. Det er en Selvfølge, at Jordspørgsmaalets heldige Løsning maa være af meget stor Interesse for et Land som Danmark, og det er ogsaa en Selvfølge, at der maa andre og videregaaende Foranstaltninger til for at løse dette Spørgsmaal. Men jeg mener rigtignok, at med den Erfaring, som de forskellige Love om Statshushandsbrug have givet os, maa man erkende, at Vejen i sig selv er god, og at det nok kan være forsvarligt at gaa et Skridt videre. Jeg indrømmer dog, at det ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at løse Spørgsmaalet. Naar jeg tænker paa en heldig Løsning af Jordspørgsmaalet, sætter jeg det i Forbindelse med den stadig tilbagevendende, man kan næsten sige permanente Arbejdsløshed, som medfører, at store Dele af Landets Befolkning skulle underholdes, uden at de bidrage til Samfundets Fremme, saaledes at de med andre Ord tære paa Samfundet. Hvis man under en eller anden Form, gennem en videre Udvikling af Jordspørgsmaalets Løsning, kunde naa at ramme